
Aflevering 3: *Op stap met Yves, de sociale voetbalwerker van City Pirates* *Linkeroever*

Ik ontmoet Yves Kabwe-Kazadi (1989) aan het stadionnetje van City Pirates Linkeroever. En hij test bij wijze van binnenkomer meteen mijn vooroordelen: 'Het leven hier is prachtig. Er wonen hier mensen uit alle delen van de wereld.' Yves kijkt me enigszins uitdagend aan. Ik geef toe: dat is even schrikken geblazen. Die Linkeroever, dat was toch niets anders dan kommer en kwel?

Door Raf Willems

Maar Yves gaat onverstoort verder: 'We deden niets anders dan sjotten en sporten tot het donker werd. Maar men gaf ons een etiket: "De gasten van die blokken? Die gooien karretjes van de Lidl en chocopotten naar beneden." Dan moesten we de mensen toch uitleggen dat dit fel overdreven was.' En dat doet ie, in ons gesprek.

Ik vind het leven tussen de Chicagoblokken prachtig

Ik loop op het terrein van wat vroeger Sint-Anneke Sport heette. Fraaie muurschilderingen – met Radja's kop als blikvanger – vrolijken het geheel op. Hier heeft Yves zijn kantoor. Ik vraag hem naar zijn oorsprong. Hij vertelt over zijn vader die rond 1990 vanuit Lubumbashi naar Antwerpen reisde om aan het Tropisch Instituut zijn studie geneeskunde te voltooien: 'Omdat de situatie in Congo zeer gespannen was geworden, volgde ons gezin hem. Antwerpen werd onze nieuwe thuis want mijn ouders vestigden zich op de Linkeroever en we huurden hier een appartement in het beruchte Chicagoblok.' Ik werp meteen op dat hij het nu toch zelf aanhaalt? 'De beruchte Chicagoblokken?' Maar vervolgens laat hij van de slechte reputatie van de woontoren geen spaander heel: 'In ons flatgebouw waren 25 verdiepingen. Wij woonden op het

22 ste, met een prachtig uitzicht over de stad. Mijn beste vrienden zaten op het twaalfde en het vijftiende. Achter ons blok lag een groot grasveld met een bloemenperkje rond. We gebruikten het als voetbalpleintje. Radja Nainggolan liep hier ook rond, die was een jaar ouder dan ik. Een fantastische tijd. Dàt maakte het leven op Linkeroever zo leuk.'

Ik leerde van mijn ouders: eerst het huiswerk en dan de bal

Yves interesseerde zich voor 'de medemens' en schreef zich op school in voor de richting STW: sociaal-technische wetenschappen. Deze mix beviel hem. Hij combineerde het met elitevoetbal bij SK Beveren. Boeiend maar tegelijk confronterend: 'Mijn ouders interesseerden zich niet voor het voetbal. Ze zetten de focus op de studie. Het voetbal? Dat diende ik zelf in te vullen. Eerst het huiswerk, dan pas de bal. Dat kweekte bij mij karakter, discipline, inzet. Want het traject van SK Beveren was bijzonder veeleisend met vier trainingen per week. Ik moest mezelf organiseren om dit correct in te vullen. Het was een heel jaar door pompen of verzuipen. Na mijn schooltaken 'crossen' om de bus te halen naar de Freethiel. Ik kwam vaak te laat. Nochtans loonde het de moeite om toch op tijd te komen want ik voetbalde met de Ivorianen. Yaya Touré was al vertrokken maar ook die andere jongens konden écht voetballen: één-tweetjes, driehoekjes, alles. Bewonderenswaardig, wat heb ik daar toch genoten zeg! En bovendien: ze gaven me nog goede raad op het gebied van techniek!'

Ik herlanceerde met City Pirates het jeugdvoetbal op Linkeroever

Hij verbleef tien jaar bij SK Beveren en haalde zelfs de selectie van het eerste elftal maar intussen was de 'geelblauwe' traditievereniging in het sukkelstraatje geraakt en zelfs gedegradeerd. Hij vertrok noodgedwongen na het faillissement: 'Ik had helaas een slechte zaakwaarnemer en zocht uit wanhoop zelf een Nederlandse ploeg op

het niveau van eerste provinciale. Na dat ommetje belandde ik in deze regio bij achtereenvolgens bevorderingsclub Sint-Gillis-Waas, derdeklasser SK Sint-Niklaas en de provincialers Kemzeke en Haasdonk. Ziedaar in een notendop mijn loopbaan. Intussen kruiste City Pirates mijn pad. Ik studeerde orthopedagogie en kwam in contact met Paul Beloy. De ex-voetballer van Beerschot trad als adviseur op voor City Pirates. Hij daagde me uit om het voetbal op Linkeroever opnieuw te lanceren, na het verdwijnen van Sint-Anneke. Ik aanvaardde het engagement van jeugdtrainer en startte mijn job als sociaal werker. Ondanks het feit dat ik mijn diploma nog niet had behaald. Ik vond immers dat ik hier veel meer uit de dagelijkse praktijk kon leren. De Linkeroever, dat is het leven zelf.'

Ik laat mensen zelf zoeken naar het antwoord

Yves kreeg de volle verantwoordelijkheid voor het nieuwe project van City Pirates in de schoot geworpen. En het beviel hem volledig. En toch verkondigt hij nu al dat hij het vroeg of laat wil zien draaien zonder hem: 'Dat is mijn ideaal, dat het op zichzelf kan staan. Mijn gsm ontploft hier elke dag. Ik krijg tientallen telefoons. Die gaan écht over àlles. Zoals: "Yves, ik ben mijn vest kwijt", "Yves, kan je mijn belastingbrief helpen invullen?", "Yves, wanneer moeten we trainen?", "Yves, ik ben geblesseerd. Hoe vind ik een kinesist?" Je kunt het zo gek niet bedenken of ze stellen mij de vraag. Ik reik de oplossingen niet aan maar laat mensen zelf zoeken naar het antwoord. Ik toon hen de weg. En zeg hen: "Je kunt het zelf doen: probeer het eens." Ik stimuleer de zelfredzaamheid. Dat heb ik geleerd van Michel Pradolini, de voorzitter van City Pirates. Hij sprak me een beetje vaderlijk vermanend toe na mijn eerste ervaringen: 'Je moet stouter worden Yves en meer op je strepen staan.' Als 26-jarige was dat een goede les voor mij. Mijn eerste methodiek: afbakenen en doorverwijzen. Vervolgens: ik betrok jongeren die heel veel

inzet toonden bij de club bij mijn werk. Ik leid hen nu al een beetje op om hen te leren inschatten wat ik doe. Want ik ben uiteindelijk bezig met de ontwikkeling van een nieuwe functie in een voetbalclub. Met name die van sociaal werker.'

Ik pleit voor een sociaal werker in elke voetbalclub

Ik spitste de oren toen ik dat hoorde. In een ver verleden volgde ik zelf een opleiding in dit genre, al was ik ter zake geen uitblinker. Maar ik geloofde wel in de 'maatschappelijke kracht van het voetbal'. Al was dit toch vooral 'roepen in de woestijn'. Zou ik hier, tussen die Chicagoblokken, toch een volgeling hebben gevonden? Het enthousiasme van Yves valt niet te stuiten: 'Mijn werk draait vandaag om *meer dan voetbal*. Ik zeg vandaag: het is een must om een sociaal werker te hebben binnen een club. Zelfs bij een amateurvereniging. Mocht ik bij SK Beveren destijds een sociaal werker hebben gehad om mij te sturen...Ik was dertien en kwam in een voor mij onbekende wereld terecht. Ik raakte er de weg kwijt. Ik verloor de pedalen, ook op school en moest dat eerste jaar zelfs overdoen. Zo'n sociaal werker zou zijn handen vol hebben: begeleiden met de studies van de jongeren, de ouders uitnodigen tot betrokkenheid bij de club, het regelen van vervoer. En het belangrijkste: de jonge voetballer steunen in zijn menselijke ontwikkeling.'

Ik sta even met mijn mond vol tanden, het duizelt even in mijn hoofd. En ik beaam Yves vervolgens volledig. Hij heeft gelijk: een sociaal werker voor elke voetbalclub! Als dat nu nog eens geen goede slogan is zie! Het is niet alleen aangenaam maar ook nog inspirerend toeven daar, tussen die Chicagoblokken op de Linkeroever.

